

A TEREMTÉS RENDJE

2016. január 17.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Kívánom neked, hogy úgy járj, mint én, hogy annyit olvasod a Bibliádat, hogy olyan gyűröttek már az első lapjai, hogy kellett egy újabb Bibliát kérnem a könyves pultnál Kántor Ferenctől. De ha ezeket kiolvastuk, akkor visszatérek a régi Bibliámhoz, mert azt jobban szeretem, fel van címkézve. De jártál már úgy, hogy olvashatatlaná váltak a lapok a Bibliádban, mert annyit forgatod, olvasod, hogy az begyűrődik? Így jártam én a Mózes 1-el.

Ott fogunk ma kezdeni. Visszamegyünk a teremtésre. Mert abban az első 3 fejezetben benne van Istennek az *összes kijelentése*, amit tudnunk kell, és ami újra és újra ismétlődik a Bibliában. Ha innen veszünk kijelentést, és megértést arra, hogy mi tulajdonképpen hova cseppentünk bele, amikor minket Isten előhozott, megteremtett.

Látjuk azt, hogyan működik az ellenség, és miként hozza Isten a megoldásokat mindig az életünkre, akkor bátran útnak tudtok eredni, ha ezt a mai üzenetet megértitek. Akkor már van valami a kezetekben, hogy a megpróbáltatásokban *meg tudtok állni*.

Csodálatos kijelentések vannak a Mózes 1. könyvében, az első fejezetben, rögtön az első három versben. Isten bemutatkozik, hogy hogyan működik az Ő teremtése. A Szentháromság bemutatkozik. Ha valaki nem olvas sokat a Bibliából, csak ezt az 1-3. verseket, akkor már bemutatkozott a *Szentháromság*. Mindhárman benne vannak ebben a három versben. Azt tudnod kell, hogy Ők hárman egyek. A Szentháromság. Ők adattak nekünk. Így szól az Ige itt:

1MÓZES 1,1–3.

1. Kezdetben teremtette Isten (Elohim) a mennyet és a földet.

Ez a héberben többes szám, az Elohim, azaz az Istenek, ők hárman. Tehát ebben az első versben olvasunk Istenről.

2. A föld pedig kietlenné és pusztává vált, és sötétség volt a mélység színén, és az Isten Szelleme lebegett a vizek felett.

Ez a kietlen a tohu szó a héberben. Isten nem teremt semmit kietlenné vagy pusztának. Itt egy óriási időszakadék van, amit a szakadék-elmélet tanít és magyaráz. Ebbe most nem fogunk belemenni, de a régebbi tanításokban hallottatok róla. Itt történtek dolgok, amit Isten itt nem közöl velünk, de azt tudnunk kell, hogy Isten ha valamit teremt, akkor az nem kietlen és puszta, hanem *azzá vált*. Nekünk erről itt nem kell többet tudni.

Sötétség volt a mélység színén, és Isten Szelleme lebegett a vizek felett. Itt a második versben bemutatkozik *Isten Szelleme*. Az 1. versben olvasunk Istenről, aki teremteni kezd, ez a Teremtés könyve. A 2. versben bemutatkozik Isten Szelleme. Isten Szelleme lebegett a vizek felett. Egy *készenléti állapotban* van a vizek felett.

Mert ahol valami kietlen és pusztává lesz, ott Isten Szelleme készen áll, hogy cselekedjen, hogy azt *helyreállítsa*, hogy azt felépítse, hogy új életet hozzon, hogy megújulást hozzon. Hogy készenlétben legyen, ott lebegett a vizek felett. Harmadik versben bemutatkozik nekünk a Szentháromság harmadik tagja:

1MÓZES 1,1–3.

3. És monda Isten: Legyen világosság; és lett világosság.

Isten Igéje, Isten Szava. Isten az Igéjével teremtett, és mondta, legyen világosság! És lett világosság! Ebben az első három versben benne van a Szentháromság. Az Atya, az Isten, a drága Szent Szellem és az Ige. Ők hárman. Az egész teremtést Ők hárman végezték. Ők hárman jelen voltak. Ők mindig együtt dolgoznak, egyként vannak jelen. Mindegyiknek meg van a maga helye és szerepe abban, hogy az előjöjjön. Isten minden akarata így jön elő.

Isten *elrendeli*, a Szellem készenlétben van és *megcselekszi*, amint szól az Ige a szánkából. Így működik ma is. Így működik a Szentháromság. A Szellem készenlétben van, ott van a szívedben. Be vagyunk teljesedve a Szent Szellemmel.

Isten elrendeléseit ott vannak az életünk fölött, és amint a szádból szól az Ige – az Igének meg kell jelennie a szánkban –, abban a pillanatban megcselekszi. Még akkor is, ha nem látod mozgásba indulni. Így olvassuk Istennek a csodálatos művét ebben a fejezetben, ahogy Ők hárman együttműködve hozták elő. Nézzük meg, hogy hogyan kezdődött az első nap. Az első nap Isten mit teremtett meg először?

1MÓZES 1,4–5.

4. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől.

Világosság, amit előszóltott. Később is olvassuk, hogy mi köze a világosságnak a sötétséghez? Isten elválasztotta őket, és mi a *világosság gyermekei* lettünk. A világosság fegyvereit kaptuk, nekünk nincs közünk a sötétséghez. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől.

5. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a sötétséget nevezé éjszakának; és lett este, és lett reggel: első nap.

Ez volt Isten teremtésének az első napja. Figyeld meg, hogy Isten hogyan számolja a napokat. Este kezdődnek Istennél a napok, és a sötétségből jövünk kifelé a világosság felé. Egyre nagyobb világosság a teljes délig. Ez Isten természete. Nem úgy van, hogy lesz reggel, és utána lesz este, világosságból sötétbe. Nem. Estéből jövünk ki a pirkadat, a hajnal, a reggel és a teljes délig.

Istennél így van, ez az Ő gyönyörűsége, mikor előhossa a világosságot, és az egyre nagyobb lesz az életedben. Este és reggel. Első nap. Mindig így van, a sötétségből világosság jön el, ez Istennek a műve, az akarata, és az Ő szíve. Mi van a tetszésére? Minden sötétségből világosságot akar előhozni. A második nap teremtésében az égbolt jön elő.

1MÓZES 1,6–8.

6. És monda Isten: Legyen mennyezet a vizek fölött, hogy elválassza a vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lett.

Újra látjátok, hogy Ő szól. Ha Ő szól, akkor tud cselekedni a Szellem.

7. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lett.

8. És nevezé Isten a mennyezetet égnek; és lett este, és lett reggel: második nap.

Isten azzal kezdi, hogy jól kipihenhetjük magunkat. Este és reggel, és megújult erővel kezdjük az új napot. Ez volt a második nap Isten teremtésében. Harmadik napot olvassuk, hogy mit cselekedett Isten a harmadik napon? Megint így kezdődik: mondta Isten. Isten Igéje nélkül semmit nem végzett be, és te sem fogsz soha semmit sem az életedben. Isten Igéje nélkül *nem lehet előre jutni*.

1MÓZES 1,9–13.

9. És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy kitűnjék a száraz. És úgy lett.

10. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. Él látá Isten, hogy jó.

Mindig, amikor Isten valamit cselekedett, akkor meggyőződött róla, hogy ez igen, ez jó. Isten minden cselekedete megállt és jó volt.

11. Azután monda Isten: Hajtson a föld zsenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lett.

Ez az újra és újra tudja magát hozni, minden magból egy újabb fa jön, mert Isten gondoskodott az *újratermelésről*, hogy ez folyton-folyvást, örökkön-örökké mehessen.

12. Hajta tehát a föld zsenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.

13. És lett este, és lett reggel: harmadik nap.

Látod, hogy Isten mindig lezárt egy részt, és letelt az a nap. Ez volt a harmadik nap. Negyedik napon Isten a világító testeket hozza elő.

1MÓZES 1,14–19.

14. És monda Isten: Legyenek világító testek az ég boltozatán, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknék.

15. Él legyenek ezek világító testek az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lett.

Ez is Isten akaratában jött elő.

16. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.

17. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre;

18. És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó.

19. Él lett este, és lett reggel: negyedik nap.

Látod, Isten mindig elkülöníti a világosságot a sötétségtől. Nagyon jegyezd meg, hogy mi a világosság fiai vagyunk, nincs közünk a sötétséghez. Semmi közösséget nem vállalunk a sötétséggel, és a sötétségnek cselekedeteivel.

Nekünk be kell hatolnunk a sötétségbe, és azon munkálkodunk, hogy ők világosságot kapjanak, világosságra ébredjenek és megtérjenek, de közösséget nem vállalhatunk az ő

cselekedeteikkel. Isten nem erre hívott el minket. Így folytatódik, beszámol a Szentírás az 5. nap teremtéséről, amikor a tenger élővilágát hozza elő Isten és a madarakat.

1MÓZES 1,20–23.

20. És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén.

21. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszómászó állatokat, amelyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemük szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. Él látá Isten, hogy jó.

Isten mindig megnézte a munkáját, és megelégedve megállapította, hogy ez megállja a helyét, ez jó. Nekünk ugyanígy meg kell néznünk a nap zártával, hogy amit végeztünk, az megállja-e az Igében a helyét, az jó-e? Ha nem, akkor ki kell igazítani magunkat a legkisebb szögeltérés esetén is, hogy ne legyen benne nagyobb elhajlás. Isten minden munkája megállta a helyét, az jó volt. Isten is megvizsgálta. Látta Isten, hogy jó az.

22. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.

23. És lett este, és lett reggel: ötödik nap.

Ez tehát a teremtés rendje, és egyszer jó végiggondolni, hogy Isten milyen sorrendben hozta ezeket elő. A hatodik napon a szárazföld élővilágát hozza elő Isten, aminek a zárásában megjelenik az ember is. Nagyon érdekes.

1MÓZES 1,24–31.

24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemük szerint: barmokat, csúszómászó állatokat és szárazföldi vadakat nemük szerint. És úgy lett.

Most a szárazföldre kerül a sor.

25. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemük szerint, a barmokat nemük szerint, és a földön csúszómászó mindenféle állatokat nemük szerint. És látá Isten, hogy jó.

Teremtésben vagyunk mindig, és ekkor érkezik el Isten az emberhez. Megteremtett mindent, ami az élővilágunkban jelen van. Növényzet, az állatok, a halak sokasága, a madarak az égen, a teljes környezetünket előhozta, és csak ezt követően gondolt az emberre.

Ekkor jön elő a kívánság a szívéen, hogy teremtsünk embert, a mi képünkre, és hasonlatosságunkra. Ez tükrözi Isten gondviselését. Addig az embert nem hozta elő, amíg csupasz volt a föld. Amikor minden a helyére került, és minden jó volt az Ő elgondolása szerint, és minden az Ő teremtése szerint előállt. Utolsó tollvonásként teremti az embert.

Ímé, itt van a föld, uralkodj felette! Ez az Ő természete, az Ő *gondviselése* van ebben. Előkészít mindent a számodra, és utána helyez be téged az új teremtésbe. Ugyanígy az új teremtésben számunkra mindent *rendelkezésre bocsát*, mikor Krisztusban előhív minket.

Megteremti a jó cselekedeteket, amiben járnunk kell, a szükséges dolgokat. A kapcsokat, a köteleket már mind elrendezte, amikor mi oda beleszületünk, akkor az már megvan nekünk. Istennek a *gondviselése* ez, lehet látni belőle Istennek a mikéntjét.

Nem dobja bele az embert a semmibe. Megteremti a teljes környezetet, mindent, amire valaha szüksége lesz, és utána hozza elő az embert. Ez nem csodálatos? Istennek ez a *gondviselése*? Hogy az ember számára mindent előkészített, és akkor hozta bele az embert.

1MÓZES 1,24–31.

26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon.

Nagyon fontos két dolog ez itt, hogy a „képünkre”, ami azt jelenti, hogy hasonlítunk Istenre. A hasonlatosság pedig azt jelenti, hogy az ember úgy fog tudni működni, ahogy Isten. Hasonlatosság lesz minden tekintetben az Isten és az ember között! Nem féregnek teremtette Isten az embert, hogy csak csússzon-másszon a földön. Szó sincs róla. Képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék.

Itt van Isten kívánsága. Uralkodjon az ember! Arra teremtette, uralkodjon a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, és mind az egész földön. Elrendelte Isten, megkoronázta az embert uralkodással. Ez volt a szíve kívánsága.

27. Teremté tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt férfiúvá és asszonnyá teremté őket.

28. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszómászó mindenféle állatokon.

Vannak népek, akik nagyon komolyan veszik ezt a parancsolatot, igen nagy népszaporulatok vannak a földön. Ez Isten akarata volt, hogy benépesítse a földet. Ez Isten akaratában van, hogy *benépesüljön* a föld. Zsúfolásig legyen a föld emberrel, ezt akarta Isten.

Uralkodjatok mindazokon, amit eddig teremtettem! Erre hívta elő az embert, hogy uralkodjon. Ezt kimondod velem együtt? *Uralkodjon!* Ez nagyon fontos. Úgy tekintünk magunkra, mintha csak egy kis senkik lennénk itt a földön, míg Istennek a terve más volt velünk.

Arra hozta elő az embert, hogy *uralkodjon*. Ez Isten akarata. Azt is elmondja Isten, hogy milyen módon kell elhelyezkedni az embernek a földön, milyen táplálékot ad neki, és látja Isten, hogy amit teremtett, igen jó, és ezt az embernél is így zárja.

29. És monda Isten: Ímé, nékek adok minden maghozó fővet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van: az legyen néktek eledelül.

30. A föld minden vadainak pedig és az ég minden madarainak és a földön csúszómászó mindenféle állatoknak, amelyekben életnek lehelete van, a zöld füveket adom eledelül. És úgy lett.

31. És látá Isten, hogy minden, amit teremtett, ímé igen jó. És lett este és lett reggel. hatodik nap.

Itt jelent meg a legvégén az ember, az Ő teremtésében. És lezárta a hatodik napot. A hetedik napról nagyon érdekes dolgot ír.

1MÓZES 2,1–3. 5.

1. És elvégezteték az ég és a föld és azoknak minden serege.

2. Mikor pedig elvégezté Isten hetednapon az Ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott.

Azt mondta Isten, hogy most tartunk egy szünnapot. Elmegyünk pihenni. Az embert ebbe a nyugalomba hívta be. Mindent a rendelkezésére bocsátott, előhozta, megteremtette, uralkodjál! – mondta, és behívta ebbe a nyugalomba. Isten megszűnt minden munkájától.

Az embert ennek a hatodik napnak az estéjén előhozta, a hetedik napon be akarta vinni az Ő *nyugodalmába*, hogy együtt lehessen vele közösségben. A hűvös alkonyatban együtt jár hassanak, közösségben. Beszélgethessenek szeretetben. Isten maga a Szeretet. Hogy megoszthassa a szeretetét az emberrel, erre hívta elő, és egy egész napot a nyugalom napjául rendelte a számára.

1MÓZES 2,1–3. 5.

3. Él megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.

Ez az égnek és a földnek eredete, amikor teremtett. Leírja itt Isten az Ő teremtését. Nagyon döbbenetes, amikor az 5. vershez érünk, és Isten közli velünk, hogy abból, amit eddig olvastunk, még *semmi nincs* a földön.

Nem tudom, figyeltétek-e ezt, amikor olvastátok, itt a 2. fejezetben. Az 5. vers nagyon szíven üti az embert. Azt hinné az ember, hogy amit olvasott, hogy az mind megjelent a földön. És így írja az 5. vers.

5. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, még semmiféle mezei növény sem volt a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott esőt a földre, és ember sem volt, aki a földet művelje;

Semmi nem volt még, és Isten már bevégezte a teremtését. Hol voltak akkor ezek az Ő teremtésében, amiket teremtve szerzett? Így írja, hogy Isten befejezte, amit Ő teremtve szerzett, teremtve alkotott. Hol voltak akkor ezek? Leírja, ahogy olvastam. Szándékosan olvastam végig minden teremtést, hogy mit hozott elő a teremtésében. Hol voltak akkor ezek?

Most kezdünk kapizsgálni, hogy mit jelent a szellemben és hitben járásunk. Isten ezt az Ő szívében rendelte el, hogy ezek így lesznek. Ez az Ő teremtése. *Szellemben megvoltak*, mert elrendelte, megteremtette. Azt mondta, hogy ezek így vannak, és így lettek, és látta, hogy jó.

De ha te ott álltál volna, nem láttad volna, hogy miket rendelt el, és miket teremtett. Nem volt semmi a földön. A teremtésnek ez a része, amit eddig olvastunk, ez a *szellemben való elrendelés*. És a mi hitünk pontosan így működik, amikor elrendelünk valamit. Elrendeljük a hitben járásunkban, hogy én ezt a betegséget nem fogadom el, én a gyógyulásomat rendelem el, akkor az szellemben megvan.

Ezt még senki nem látja, nincs még ott a földön. Ez a *hitnek a munkája*, és Isten ezt bemutatta nekünk a teremtésben. Megteremtett mindent. Teremtve megszerezte azokat, mert így írja: „amit teremtve szerzett Isten”. De még nem volt a földön. Ugyanúgy, ha valamit te a hiteddel a *szívedben elrendelsz*, ne ess kétségbe, hogy azt még nem látod.

Itt olvastam, hogy Isten képére lettünk teremtve, és pontosan ugyanígy működik a mi hitünk. *Elrendeljük*, és az megvan, de hol? A *szellemben*. Nehéz felfogni, de így van. Isten így teremtett minket, pontosan erre a képre és hasonlatosságra, és így kell működni az embernek is a szellemben.

Először minden a *szellemben* születik meg, és nézd meg, hogy utána mit tesz Isten! Isten elkezdett formálni a teremtés után. Az embert miután megteremtette az 1. fejezetben, elrendelte, és a 2. fejezetben megformálja, vagyis akkor jelenik meg az *anyagi világban*.

Megformálja, majd a láthatatlanból *előhozza* a láthatóba. A hitünk pontos munkája ez. Pontosán így működik. Isten vett a földnek porából, miután elrendelte az embert, hogy milyen legyen. Az Ő szívében ott volt már, hogy milyen lesz az ember.

Megteremtette az Ő szívében, és attól kezdve a szellemi birodalomban ott volt az ember. Utána ezt a teremtést egy alkotás, egy formálás követte, hogy a fizikai látható világban is megjelenjen az. Ez *kétfázisú* dolog. Leírja a Biblia, itt olvassuk.

1MÓZES 2,7. 15–17.

7. És formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelt az ő orrába életnek leheletét. Így lett az ember élő lényé.

Hogy az anyagi világban megjelenjen, az anyagból kellett vennie Istennek és megformálta azt. És lehelt az ő orrába életnek leheletét, és így lett az ember élő lényé. A *szellemi teremtést* és az anyagi világban való *megformálást* a Biblia megkülönbözteti.

Nekünk is látnunk kell, hogy amikor valamit szellemben elrendelünk, valamit befogadunk szellemben, *megkértük* Istentől és a szívébe, a szellemünkbe befogadtuk, hogy megvan, amit kértem, az még nem azt jelenti, hogy kézzel meg tudod fogni, ki tudod tapintani, a látható birodalomban tudod, hogy íme, itt van! Nem, a *szívedben* hordozod. Meg is fog jelenni, ha *hitben* tudsz maradni. Ez a nagy *kulcsa* ennek.

Azért, mert még nem látod, nem azt jelenti, hogy nincs meg. Ez Istennek a *működési mechanizmusa*, a modus operandi. Isten így teremtett minket. Ezt nagyon meg kell érteni. Nem adjuk fel azért, mert még nem látjuk. Itt csap be minket az ördög nagyon sokszor.

De nem megyek magam elé, mert erről ma még szeretnék szólni, de látnod kell a két fázist. Ahogy Isten teremt, elrendeli szellemben, és utána megformálja. Előlép az ember. Amikor az embert megteremtette és megformálta, nem a semmi földjére hozta, hanem rögtön teremtett neki egy kertet, az Éden kertjét.

Behelyezte őt az Édenkertbe, s ez megint az Ő gondviselése. Egy gyönyörű kertet rendelt a számára. Abban voltak fák, növényzet, volt élőlény. Felhívja ott a Biblia a figyelmünket két fára, ami a kert közepén volt. Az egyik az *élet fája*, a másik a *jó és gonosz* tudásának a fája. Mind a kettő a kert közepén volt, ami azt jelenti, hogy mindig szem előtt volt. Akármerre jártak, az mindig szem előtt volt.

Folyóvizet is rendelt Isten, így gazdag föld volt ez az Éden kertje. Ádámnak, az első embernek volt feladata, ahogy írja a 15. versben.

15. És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.

Az embert, akit teremtett, a kertbe tette, hogy őrizze és művelje azt, tehát kapott feladatot. Művelnie és gondoznia kellett ezt a kertet. Isten ezt *rábízta*.

16. És parancsola az Úr Isten az embernek mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.

Ez a bátran szó azt jelenti, hogy ne tartsd vissza magad, amihez kedved van! Bátor legyél, tiéd, neked adtam, uralkodj, gondozd, őrizd, műveld azt, bátran egyél! A tiéd.

17. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.

Volt egy fa, amire Isten felhívta a figyelmét, hogy ez a fa is itt van a kertben, de erről ne egyél! Mert amely napon eszel erről a fáról, bizony meghalsz! Tudjuk a történetet, hogy amikor ez a sajnálatos dolog megtörtént, akkor még utána több száz évig éltek. Ez a „bizony meghalsz” nem egy fizikai halált jelentett. De Isten figyelmeztetése volt, hogy arról a fáról ne egyél.

Ekkor elhangzott ez a parancsolat, ezt még csak Ádám hallotta, mert még Éva nem volt mellette. Ez után mondja Isten azt, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, és teremtek mellé segítőtársat, hozzáillőt. Látta Isten, hogy az ember, Ádám egymagában, ebben a kertben – akármilyen szép is volt ez a kert –, magányos volt, társra vágyott.

Azt mondta Isten, hogy ezt is megteremtem neki. Teremtett neki *hozzáillő társat*. Nem jó neki egyedül lenni, látta Isten. Ekkor még Ádámban jelen volt a férfi és a női nemi jelleg is. Isten *egymagában hordozza* a férfi, és a nő összes jellemvonását. [Az Isten szó a héberben éppúgy áll hímnemben, mint nőnemben.]

Ádámot Isten a képére teremtette. Ádám ekkor férfi is, nő is volt, mindkettőt magában hordozta mindaddig, amíg Isten fel nem vezette az összes vadat, amit teremtett, és odavitte Ádám elé, és mondta neki, hogy válassz magadnak közülük! Ádám mindegyiket elnevezte, mindegyiknek ő adott nevet, de nem talált olyat, ami a tetszésére lett volna, hogy ő legyen a segítőtársa.

Itt különben, hogy Ádám adott nevet az állatoknak, sokan mondják a bibliatanítók közül, hogy ekkor Isten a teremtést tanította vele. Akkor vált teljessé ezeknek az állatoknak a lényük, és akkor került beléjük az élet, amikor Ádám elnevezte őket. Mindegyiknek tudott nevet adni, az egész élővilágnak. Ádámot nagyon sokra bízta Isten és tanította.

1MÓZES 1,19–20.

19. És formált az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert amely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.

20. És nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítőtársat nem talált.

Minden egyes dolognak, égi madárnak, mezei vadnak nevet adott Ádám. Meg tudta nevezni. Isten *megteremtette*, és Ádám *nevezte el* őket. Micsoda együttműködés Isten és az ember között! Isten a teremtést Ádámmal *pecsételte el*. Az lett a neve, amit ő adott neki, és akkor kelt életre.

De látta Isten, hogy nem talál társat magának. Ekkor Isten gondolt egyet, mély álmodat bocsátott Ádámra, és kivett egyet az oldalbordáiból. Ebből az ádámi anyagból, amit a porból vett és életet lehelt bele, teremtette Évát. Ezért szokták mondani, hogy miért jobb a női nem? Mert Ádámot a porból vette, a föld porából, Évát pedig húsból vette. Ezért nézünk mi jobban ki, mint női nem, egy kicsivel legalábbis. ☺

Tapsoljuk meg Istent ezért, mert végül is Ő cselekedte! Azért persze tiszteljük a férfi nemet, és megvan az ő helyük, és megvan a feladatuk, de azért ami igaz, az igaz, ezt szokták mondani! Bocsánatot kérünk, ha valakinek férfi létére ez most sértés, Isten választotta így.

Amit Ő megteremt, és elrendel, az úgy jó. Olvastuk, az úgy jó. Isten szeret mindenkit, és nem személyválogató, ezt jó tudni! Ezt nagyon jó tudni. Előhozta így Évát, és odavitte Ádám elé, vitte az asszonyt. Addig Ádámban a férfi és a nő jellemvonások egyben voltak.

Ekkor Isten ezt különválasztotta, és Ádámnak megmaradtak a férfijellemzők, Évának pedig a női vonások. Ezért nagyon fontos ma tudni azt, hogyha ketten így *egységre* kelnek, akkor van meg bennük az, amit Jézus mondott, hogyha ketten *egy akaraton* vagytok. Akkor van az eredeti ember, akit Isten előhozott. Akkor a két szellem *eggyé válik*.

Amikor a férfi és a nő egybeszerkesztődik Isten által, akkor kerül arra a helyre, ahol Ádám eredetileg volt. Az egy fenséges titok. Pál mondja: én a Krisztusról és az Egyházzal beszélek.

Ez egy nagyon nagy titok, amikor a férfi és a nő, mint férj és a feleség *egybekelnek*, és egyé lesznek. Az egy hatalmas *földi hatalom*. Óriási erőket mozgat meg.

Amikor az ember egyedül van, addig azt nem ismeri. Mert az egy megfutamít ezret, a kettő tízezret – mondja az Írás. (5Móz. 32,30) Megsokasodik az egység által az ereje annak a frigynek, amit Isten így elótárt.

De most már nemcsak Ádám van a kertben, hanem Ádám és Éva. A fákra vonatkozó parancsolatot azonban csak Ádám hallotta, mert Éva akkor még nem volt ott. Ezért a kígyó, amikor a nagy ravaszágában előjön a 3. fejezetben, akkor nem Ádámmal kezd beszélgetni. Hanem kit fog megkísérteni? Évát, aki nem volt ott! Évához fog odamenni sziszegve. Mert az Éva nem hallotta, mit parancsolt Isten, ő még akkor Ádám-Éva volt egy emberben.

MÓZES 3,1. 16–17.

1. A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?

Ne feledd el sohasem, hogy az ördög ravasz! Ravasz, gonoszságokkal tűzdelt, megtévesztő, a hazugság atyja. Hazugságot tud csak szólni, más nincs benne. Ravaszabb volt minden mezei vadnál.

Nézd meg, az első szavában ott a hazugság. Csakugyan azt mondta az Isten... És most hallgasd meg, mit mond:... hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? Most ha Isten ezt mondta volna, akkor már rég éhen haltak volna. Nem? Akkor minek teremtette Isten azt a rengeteg fát, és a szép gyümölcsöket, hogyha utána kikötötte volna, hogy egy fáról se egyetek?

Látod, hogy mennyire másként akarja bemutatni nekünk a sátán Istennek a karakterét? Isten az összes fát odaadta nekik, azt az egyet kivéve. De arról is volt szabad akaratuk, hogy egyenek, hiszen Isten azt mondta, hogyha arról esznek, akkor ez történik.

Felhívta a *figyelmüket*, hogy arról ne egyenek. Ez a jó és a gonosz tudásának a fája volt, ami azt jelentette, hogy Isten nem akarta, hogy *megtapasztalás útján* kelljen megtanulniuk, hogy mi a gonosz az életben. Mert miután ettek erről a fáról, ez következett. A gonoszt, a rosszat, a betegséget, a fájdalmat, megtapasztalás útján kell megismerni az embernek.

Előtte *kijelentés útján* tudta, hogy az gonosz, és az nem kell, az nem az ő útja. A kijelentés fájáról elvehette, hogy az rossz, az nem az én utam. De amikor ebből a gyümölcsből evett, akkor el lett rendelve, hogy ami a jó, és ami a rossz, azt megtapasztalás útján kell kijárnia.

Ezt nem akarta Isten, hogy az ember végigszenvedje azokat, hogy ez az út, ezt választottad, ez gonosz. Ezt meg kellett tapasztalnia a saját bőrén, mert evett arról a fáról. De ne menjünk elébe ennek!

A sátán *kísértése*: csakugyan azt mondta az Isten, hogy minden szükségedet betölti? Hát látod, hogy micsoda nyomorban élsz! Csakugyan ezt mondta neked? Akkor elkezdesz gondolkodni rajta, hogy tényleg igaz lehet Isten Igéje? Csakugyan azt mondta neked Isten, hogy te meggyógyultál az Ő sebeiben? Látod a rengeteg tünetet, betegséget, nyomort, a kórházak tele betegekkal! Ezt mondta volna Isten?

Látod benne azt a sziszegést, azt a *megtévesztést*, hogy csak vedd le a szemedet Isten Igéjéről, és kezdjél el kételkedni. Kezdd el kételkedni, ne higgy Istennek! Ez az ő szándéka, mikor közeledik. A kísértő hangja.

Ezt a természetét a mai napig nem vetette le. Ma is így jön hozzád. Sziszegve, megkérdőjelezve Isten egyszerű Igéjét, a tisztaságát, és téged meg akar téveszteni. Nézzük meg, Isten mit mondott Ádámnak, mielőtt Éva válaszolt volna. Ádámnak azt mondta:

MÓZES 3,1. 16–17.

16. És parancsola az Úr Isten az embernek mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.

De..., és akkor említette Isten azt az egy fát, hogy arról ne egyél.

17. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.

Minden fáról ehettek, ezt mondta nekik Isten, kivéve azt az egyet. A kérdés hogyan hangzott? Azt mondta Isten, hogy egyetlen fáról se egyetek? Látod, hogy már a kérdésében is a kísértés és a *hazugság* van? Ez a sátán természete. Már amikor kérdez, akkor is hazudik. Amikor a kétségeket hozza, már az is tele van hazugsággal. Amikor meg akar mételyezni téged, hogy azt elhidd, az tele van hazugsággal.

1MÓZES 3,2–6. 9–11.

2. És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk;

Az asszonynak nagy baja volt, hogy szóba állt a kígyóval. De erre a kérdésre rögtön azt kellett volna mondani: te nem is tudod, mit beszélsz! Nem érdemes veled tárgyalni, mert *nem ezt mondta Isten*, és kész. Nem kellett volna figyelembe se vennie. Egy hazuggal nem állunk szóba. Csak hazudozni tud. De Éva szóba állt vele.

3. De annak a fának gyümölcséből, mely a kert közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.

Eddig jó a lecke, valószínűleg Ádámtól hallotta Éva, hogy mit mondott Isten. De hozzátesz valamit. Itt megjelenik minden *vallás* egy az egyben, amikor *hozzátesszünk* Isten Igéjéhez. És annak már nincs ereje. Azt mondja itt, hogy azt mondta Isten, hogy abból ne egyetek, és azt meg se illessétek.

Ezt miért kellett hozzátennie Évának? Hogy meg ne haljatok. Azt Isten nem mondta, hogy ne illessétek. Otthagyta azt a fát is, hogy műveljék és őrizzék. Ugyanúgy kellett gondozniuk, mint a többit. Csak enni nem volt szabad róla.

Az ember mindig *hozzátessz* Isten szavához. Elferdíti az igazságot, hozzátessz, elvesz belőle, és akkor már nincs világosság, mintha csak az egyszerű Igéhez ragaszkodnánk. Nincs az a világosság.

Itt Éva első nagy hibája, hogy *szóba elegyedett* a kígyóval. A másik, hogy *nem azt idézte*, amit Isten mondott. Abban lett volna az erő, ha azt idézi, de hozzátette: ezt nem is illehetjük. Na, erre fogta magát a sátán, és újabb javaslattal jött elő.

4. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg;

Bizony, nem úgy lesz az, ahogy Isten mondta. Nem kell Istennek hinni. Látod azt a kísértést? Nem haltok meg.

5. Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten; jónak és gonosznak tudói.

Megint jön egy magyarázat. Ha *szóba állsz* vele, újra és újra fog hozni újabb magyarázatokat. Újabb és újabb *kísértéseket* fog hozni. Megetet a hazugságaival. Addig Ádám olyan volt, mint Isten. Isten képére volt teremtve. Mindent látott, amit látnia kellett volna.

Most fel van ültetve, hogy majd akkor lesz olyan, mint Isten. Megint hazugság hangzik el. Olyanná lesztek, mint Isten, jónak és gonosznak tudói. Isten valóban a jónak és gonosznak, de Neki nem kell megtapasztalnia, mert Ő tudja az igazság útját, és a hamisság útját, és Ádámnak ugyanazt akarta adni, hogy kijelentés által tudja meg, hogy melyik az út, és melyik nem az út. Nem megtapasztalás által.

Ekkor van az, hogy az asszony forgatja magában, amit a kígyó mondott neki. Kérdeznénk, hogy hol van a férje, aki hallotta a parancsot, hogy mit mondott Isten. Sokan mondják, hogy Ádám addig elment vadászni. Hát nem. Ádám ott volt mellette, most fog kiderülni.

1MÓZES 3,2–6. 9–11.

6. Él látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett.

Először a szemednek engedted meg, hogy ráless valamire, amire nem kellett volna. Elkezdjük nézegetni azt. Ott volt a kert közepén, kísértés volt. Látjuk, hogy milyen jól néz ki az, mennyire jó lenne az nekünk. Elkezdünk gondolkodni valamin, amin nem kellene.

Kedves a szemnek, vagyis csábító. Kívánatos az a fa a bölcsességért, hogy bölcsőbb leszek Istennél, és szakasztott róla. Ádám ott volt végig. Ott volt vele, nem lehet kimenteni Ádámot ebből a helyzetből.

Ott volt vele végig, és mondhatta volna, hogy kígyó, te *némulj meg*, asszony, te pedig *figyelmezz* arra, amit Isten mondott! Ő lett volna az, akinek hatalmat kellett volna gyakorolni a helyzet felett, és kipurcsolni a kígyót a kertből. Ő megtehetette volna. Pontosan hallotta Isten szavát erről, de nem így volt.

Amikor már látta, hogy Éva evett belőle, akkor ő is megkóstolta azt. Gondolom, kedvezni akart Évának, hogy akkor már ő is eszik belőle. Mindketten bajba kerültek. Nagyon nagy bajba, olyannyira, hogy rögtön tudták, hogy Istennel elszakadt a közösségük, és elbujdostak. Észrevették magukon, hogy meztelenek. Addig is azok voltak, csak addig nem zavarta őket. Addig nem zavarta a lelkiismeretüket.

Abban a pillanatban, hogy ezt a gyümölcsöt választották, és ebből ettek, fügefalevelekkel eltakarták magukat, és Isten elől elbújtak. Isten jött az alkonyatban és kereste őket, ahogy minden nap alkonyatkor meglátogatta őket, megosztották egymással a napjukat, és közösségben voltak. Az alkonyat egy olyan időszak a nap folyamán, amikor a nap már lemenőben van, és mindennek más a fénye is. Az alkonyatban hosszabbak az árnyékok, mások az illatok.

Az alkonyat, az a pár perc a legcsodálatosabb a napban. Ekkor jött Isten. Leszállt az a finom illata minden fának a napsütötte tűzből, ez az, amikor fellélegzik a természet. Ezekben a pillanatokban jött mindig Isten Ádámmal, és együtt sétáltak a kertben, beszélgettek, és élvezték egymás közösségét.

Mi kellett ennél több, hogy láthatta Istent szemtől szemben, és beszélgethetett vele minden nap? Mit akarhatott volna többet ennél? És mit ígérhetett a kígyó, hogy az ember ezt feladta és ezt elvesztette? Elbujdosott, elrejtette magát, és nem mert Isten elé állni.

Kétfajta rejtőzködés van: amikor Isten elől rejtőzködünk, mert tudjuk, hogy *rosszat tettünk*, a másik, amikor az *Istenhez menekülünk*, és az Ő szárnyainak árnyékában rejtőzködünk el. Én ezt a rejtőzködést kívánom neked. Az ördög akkor nem talál meg, amikor az Ő szárnyainak oltalma alá menekülsz, és ott rejtőzködsz. Ehhez tudnod kell, hogy Ő befogad.

Tudnod kell, hogy Ő nem kárhoztat. Tudnod kell, hogy a bűneidről megtisztított, ezért tudsz odamenekülni a bajok idején. Ha valami rosszat teszünk, akkor nem elmenekülünk Isten elől, nem elrejtőzködünk Isten elől, mert ott nincs segítség, hanem odamenekülünk Istenhez, az Ő rejtékhelyét keressük. Ő az egyetlen, aki ki tud minket igazítani, megigazít, és újra tiszták vagyunk előtte. Ekkor jött a számonkérés, mert Isten mondja az embernek:

1MÓZES 3,2–6. 9–11.

9. Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?

10. És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezem.

Tudta Isten, hogy valami nincs rendjén, mert nem így szokott lenni. Ez nem az a megszokott helyzet, mint máskor, amikor minden alkonyatkor együtt szoktak lenni. Nagyon érdekesen kérdezi Isten.

11. És monda Ő: Ki monda néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?

Isten nem azt mondta, hogy honnan vetted észre, mert addig is ugyanúgy nézett ki az ember. Azt kérdezte Isten tőle, hogy *ki mondta* neked, hogy mezítelen vagy? Ki mondta neked? Látod, hogy teremtette Isten az embert? *Amit mondanak* neki, az megy be a szívébe.

A hit hallásból van. Be kell, hogy menjen a fülünkön ahhoz, hogy a szívünkbe tudjon kerülni, és elfogadjuk, elhisgyük, hogy úgy van. Azt kérdezte Isten, hogy ki mondta neked, hogy mezítelen vagy?

Vagyis tudta, hogy valakitől hallott olyat, amit nem kellett volna. Ugyanolyan mezítelen volt előtte is, csak addig nem szégyellte magát Isten előtt, a Teremtője előtt. Döbbenetes beszélgetés ez.

A számonkérés során mindenki a másikra mutogatott. Ádám Évára mutogatott. Éva pedig a kígyóra. Senki nem vállalja fel a saját részét, szokás szerint így van, ez benne van az ember alaptermészetében. Ahelyett, hogy azt mondaná: Igen, én voltam Uram, én tettem, bocsáss meg! Ha ezt megtették volna, akkor ma nem itt tartanánk. De Ádám ezt nem mondta. Éva sem mondta.

Ezek után Istennek meg kellett hoznia a büntetést. A szava mindig kötelezi Istent. Amikor Isten azt mondta, hogy ne egyél arról a fáról, de mégis ettek, akkor Isten a szava szerint kellett, hogy cselekedjen. Ekkor olvassuk ezeket a szörnyű szavakat a 3. fejezet végén, amit most nem fogok felolvasni. Mindenki otthon elolvashatja.

Istennek az ítéletei jöttek, és az embert ki kellett *zárni* az Éden kertjéből, mert most már ebben az állapotában nem ehetett az élet fájáról, mert ha ebben a bukott formájában eszik az élet fájáról, akkor számára már megváltás sincs. Akkor örökké ebben az állapotában marad.

Istennek ki kellett dolgozni ezt a hatalmas művet, a *megváltás művét*, hogy az embert vissza tudja váltásdíj által szerezni az ördög hatalma alól. Mert odakerült, a sátánnak a hatalma alá került. Ennek nagyon hosszú a története.

Évezredekken keresztül *prófétált* Isten a Messiásról. Ahogy mindig szólta ezt a szent akaratát, és a Fiút elrendelte, úgy adta nekünk a *Megváltót*, és Isten ezt megcselekedte. Mi, akik ma itt vagyunk, mi újra mezítelenül, mindenféle szégyenérzet nélkül állhatunk Isten előtt, a teljes valónkban. Mert Ő elfogad minket.

Nincs mit szégyenkeznünk Isten előtt, mert Ő teremtett minket, Ő alkotott minket, és az Övéi vagyunk, és *elfogad* minket. Fügefalevelek nélkül állhatunk Isten előtt, takargatások

nélkül állhatunk Isten előtt. Itt vagyok, Istenem, ezt tettem, tisztíts meg engem! A szent vér a kereszten végzi ezt el. Mi, akik itt vagyunk, tudjuk azt, hogy nincs kárhoztatásunk, mert Krisztus Jézusban vagyunk.

Nagyon nagy példa nekünk, ahogy a kígyó kísértette Évát. A kígyó a ravaszságából tette, és nagyon jól kigondolta, hogy nem Ádámot szólítja meg. Ádám, feltételezem, hogy teljesen máshogy válaszolt volna. Most már teljesen mindegy persze. De Évához ment oda, és Évával kezdett párbeszédbe.

Ez a ravaszsága a kígyónak a mai napig, a természete nem változott. Ezért az a biztos, ha *nem hallgatsz* a szavára. Nem adsz helyeket kísértésnek az életedben, akkor vagy a legbiztosabb helyen. Különb, ha az Újszövetségben olvasunk erről, ott is látunk utalást erre, hogy a kígyó a mai napig ravasz, és ugyanezzel a ravaszságával hozza a legtöbb életet bajba.

2KORINTHUS 11,3.

3. Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával becsapta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak attól az egyszerűségtől és tisztaságtól, amely Krisztusban van

Azt mondja az apostol itt, hogy „féltelek titeket”. Mitől féltette őket? Megvolt az örök életük. Ismerték a megváltást. Szellemmel teljeseek voltak. Mitől féltette őket az apostol? Ugyanúgy ez a féltése Istennek ma is ott van felettünk. Ettől félt minket Isten.

Vagyis Éva be lett csapva. Ádám nem lett becsapva. Ádám tudta pontosan, hogy mit mond Isten. Ádám *engedetlen* volt. Éva pedig be lett *csapva*. Így dolgozik az ördög, gondolatokat sugall, elkezd a kételkedést sugallni. Ezt mondta volna Isten? Hiába hiszel már olyan régóta, mégsem látod, nem is ezt mondta Isten. Nem is így van ez a dolog.

Az ördög kezdi *elferdíteni* az igazságot. Kezdi másképp sziszegni a hazugságait. Ekkor történik az, hogy a ti gondolataitok megrontatnak. Látod, hogy hol kezdi a munkáját? Minden esetben a *gondolatainknál* kezdi. Elkezdenek *romlottá* válni a gondolatok.

Nem úgy gondolkozol arról, ahogy Isten. Itt kezdi a munkáit. Minden egyes esetben, bármilyen kísértésről van szó, a gondolatoknál kezdi. Romlottak lesznek a gondolataink, itt kezdődik a tévelygés, és *eltávolodnak az egyszerűségtől*.

Isten Igéje egyszerű. Isten szeret téged, egy óriási *váltságdíjat* fizetett érted, hogy hazamehess Őhozá. Ez egy egyszerű Evangélium. Elkezdik csúrní, csavarni, tévtanítások jönnek. Az is az ördögnek a műve. Elkezdik úgy bonyolítani, hogy már nem is érted, hogy most akkor van üdvösséged vagy nincs, vagy mit kell tenni.

Az Ige egyszerű, aki hisz, az üdvözült. Ha elfogadta Jézust, üdvössége van. Ez ilyen egyszerű. Ez tisztaság. Az Igének az egyszerűsége és tisztasága, ami a Krisztusban van. A sátán a gondolatainkat akarja megrontani.

Hogy ez ne történhessen meg velünk, Isten adott egy *fegyverzetet*. Egy teljes fegyverzetet adott. Azért adta, mert a fegyverzet nélkül nem tudnánk megállni ebben a harcban, amikor a sátán jön és kísért. Minden hívőnek *kötelező* ezt a fegyverzetet viselni. Enélkül ugyanis, amikor jön az a gonosz nap, hogy a sátán megkísért, nem tudsz megállni.

Isten soha semmit nem adott, ami fölösleges lenne az életünkben. Mondhatnánk, hogy ez nekem nem kell, enélkül is jól vagyok. Ideig-óráig talán igen. De veszélyes helyekre kerül az ember, ha ezt a fegyverzetet nem ölti magára. Az Efézus 6-ban van egy fegyverzet.

Mi a világosság fiai vagyunk, és a *világosság fegyverzete* adatott nekünk. Ez a fegyverzet ott kell, hogy legyen a hívőn, különben támadhatóvá válik. Akkor keresgéljük, hogy hogyan tudott bejönni az ördög, hogyan tudta ezt csinálni. Rajtad volt a fegyverzet vagy sem? Ez dönti el. Nem fölöslegesen adja nekünk Isten ezt a fegyverzetet.

Ezt szeretném nektek elolvasni, és elgondolkodni minden egyes elemén, mert jelentősége van mindegyiknek. Pál mondja itt végezetre, vagyis zárásként, ha mindent tudsz már, akkor most figyelj:

EFÉZUS 6,10–18.

10. Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmának erejében.

Azt akarja az Úr, hogy te *erős legyél*, hogy meg ne futamodj. Te meg tudj állni abban, ha jönnek a megpróbáltatások. Azt akarja az Úr, hogy te erős legyél. Aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a Szellemem. (Zsid. 10,38)

Ugyanazok a próbák esnek rajtunk, mint a világon. Sajnálatos módon megesnek ilyenek, amit a világban látunk, és elszörnyedünk. Krisztus Testében is megesik, de Isten azt akarja, hogy te azokban erős legyél. Erősen álljatok az Úrban, és ehhez jön a fegyverzet.

11. Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben.

Nem egy fegyvert, hanem minden fegyverét. Miért adja Isten? Hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Újra itt van, hogy az ördög ravasz. Amikor jön a fondorlatos ötletével, a sugallatával, nem is látod benne, hogy ez esetleg olyan dolog, ami tőle származna. Észre sem veszed, és megkísértett.

Elkezdesz gondolkodni rajta. Van egy út, ami helyesnek tűnik az ember szemében, de a vége halál. (Péld. 14,12) *Megkísért* minket ezekkel a ravaszágával, az álnokságával, a hitetésével. Elhíteti, hogy az úgy van, pedig nem úgy van, mert az csak úgy lehet, ahogy az Ige mondta.

Az Ige az egyetlen, ami az örök szellemi valóság, nincs másként. Az úgy van, ahogy az Isten mondta. A *megváltásod* valóságos. A te gyógyulásod egy *tény* a szellemi birodalomban. Az úgy van. Csak az álnokságával és a ravaszágával el akarja *hitetni* veled, hogy te nem a gyógyult vagy, hanem te a *beteg* vagy. Pedig te a *gyógyult* vagy!

Az ellenségnek vágyódása van rád, hozza a tüneteket, és azt akarja elhítetni veled, hogy te a beteg vagy. Nem! Te a gyógyult vagy, aki ellenállsz a tüneteknek, és ő megfutamodik. Ez így szól, te a gyógyult vagy, aki erősen állsz a gyógyulásodban. Itt olvassuk, hogy erősen álljunk. A te *státuszod* a Krisztusban, hogy te vagy a *gyógyult*. Akkor is, ha tünetekkel küszködsz, te nem a beteg vagy, hanem a gyógyult vagy a Krisztusban! Vágyódik rád.

De ha nem adod meg magad annak a betegségnek, hanem *ellenállsz*, akkor ő megfut tőled. Meg van írva, hogy ha ellenállunk, akkor ő megfut tőlünk. Ehhez az ellenálláshoz van fegyverzetünk. Fel kell magunkat *fegyverezni* ezekkel. Minden egyes darabja ennek a fegyverzetnek Istentől van, ezért hatalmasak erősségeik lerontására. A szellemi fegyverzeteink *hatalmasak* Isten ereje által. Minden fegyverzet Tőle van, vagyis a *Szellem ereje* van benne.

Mi Isten akarata? Az, hogy *megálljál*, ha jönnek ezek a megpróbáltatások, ama gonosz napok. Az a gonosz nap mindenki életében eljön, amikor az ördög megpróbál, addig ki kell *építeni* a fegyverzetet, meg kell tudnod állni benne. Mert, hogy jön a gonosz nap, ezt nem titkolja a Biblia.

EFÉZUS 6,10–18.

12. Mert nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak.

Elmondja itt az Ige, hogy nem test és vér ellen van a harcunk. Az ellenséged nem az anyósod, hanem azok a szellemi erők, amik *rajta keresztül* meg akarnak nyilvánulni és téged lesöpörni a színről. Mindenféle kötekedéssel, hazugságokkal, vádakkal, amit csak el tudsz képzelni, ki akar hozni a sodrodból és *lesöpörni* a szeretet útjáról.

De ez nem az anyósod, mert az anyósod egy szent az Úrban. Ezek a *szellemi erők* akarnak téged lesöpörni az útról és elvinni abba a mélységbe, hogy ne szeretetben járj. Nem test és vér ellen van ez a harcunk, hanem felsorolja ezt a szellemi birodalmat, ahol különböző rangsorok és fokozatok vannak. Mindegyik gonosz, egyikkel sem jó paktálni. Ezért mondja:

13. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindent elvégezvén, megállhassatok

Mit kell tenned, ha jön a kísértés? Ellen kell állni! Éva ezt nem tette. Ellen kellett volna állnia, ki kellett volna söpörnie a kígyót onnan. Mi közösségem van nekem teveled? Miért sottogsz a fülemben? Menjél innen, itt nincs helyed! Távozz innen!

Jézus is ezt tette, amikor azt mondta: *Meg van írva...* Szólta az Igét és elparancsolta. A sátán *remegve fut el*, ha ellenállsz neki. Láttam a sátánt, elmondom nektek, hogy a leggyalázatosabb lény a világon, tele van félelemmel és remeg tőled. Remegve fut el, ha parancsolsz.

Csak állj a helyedre, mert a *parancsszónak* el kell hangzani a szádból! Nem tőled fél, hanem attól, aki legyőzte őt, *Jézustól*, aki benned van. Tőled nem ijedne meg. Nem vagy összemérhető vele. De a Jézus, aki benned van, Ő legyőzte. Ezért, ha azt mondd, hogy a Jézus *nevében*, akkor ő már ott sincs, nem tudja elviselni ezt a nevet, képtelen a szent vérral szembenézni. A szent vér a váltság volt érted.

Nincs olyan megpróbáltatás, amiben ne tudnánk megállni, ha ezt elvégezzük. Nincs olyan megpróbáltatás. Akármilyen rosszul is érzed magad ott, amikor ott vagy, abban te *meg tudsz állni*. Ez Isten akarata, hogy vedd föl a fegyverzetet, végezd el ezeket, és állj meg benne! Ez a *győzelem* szerez dicsőséget Istennek.

Itt felsorolja a fegyverzetünket. Ezzel tisztában kell lennie minden kereszténynek. Enélkül nem lehet hadakozni. Enélkül nem lehet ellenállni, mert akkor nincs győzelem. Most jön az öltözet felvétele.

14. Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazsággal, és felöltöztvén a megigazultság mellvasába,

Kell, hogy legyen egy *öv* rajtunk a láthatatlan birodalomban. Nem csak a csinos ruhákra veszünk fel egy övet, hanem a szellemi birodalomban van egy övünk, és ez a **megigazultság**. Tudd, hogy megigazult vagy Isten előtt, hogy támadhatatlan vagy az Ő szemében, hogy amiatt, amiket el is követtél, nem kérhet zsoldot az ellenség, mert te megigazult vagy.

A megigazultságnak az öve van rajtad. Ezt *tartja* az összes többi fegyverzetet. Ha az öv nincs a helyén, akkor a többi is leesik. Ezt tudnod kell, hogy te *megigazult* vagy a Jézusban! Ez az első, hogy ott kell legyen ez az öv rajtunk. Megigazult vagyok! – rá van írva aranybetűvel.

A **mellvas** nagyon fontos, mert az ördög a szívedhez akar érni a gonoszság nyilával. Azt akarja, hogy a szívedben ott legyenek a meg nem bocsátás, a kárhozzátás, a féltékenység, az irigység. Ezek mind a szívből jönnek ki. Oda akarnak bekerülni először. Azt mondja az Ige, hogy a *mellvas védje* a te szívedet! Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a te szívedet!

A szívedhez ne érjenek ezek, az csak az Úré legyen! Ne engedd át az ellenségnek a szívedet! Az a legdrágább az Úrnak, hogy te abból tudod Őt szeretni, a teljes szívvel tudod Őt szeretni. A szív nagyon fontos! Mellvasat adott rá az Úr, hogy mellvas vegye körbe.

A megigazultság a szent vér által van. A *szent vérből* egy mellvassal vagy körbevételével. Egy hatalmas védelem ez. Azon nem jut át semmi, ha tudatosítod, ha hiszed, ha megvallod, akkor az ott van. Ez a mi mellvasunk, a Jézus nevében.

Folytatódik ez a fegyverzet, a lábunkra is húzni kell valamit, ugyanis ha az egyik elem elmarad ebből a fegyverzetből, akkor a többi nem olyan hatékony.

EFÉZUS 6,10–18.

15. És felsaruzván lábaitokat a békesség Evangéliumának készségével;

Vagyis, igenis készen kell állnunk arra, hogy *hirdessük* az Evangéliumot, ahova az Úr küld, oda elmenjünk, ott elmondjuk az örömhírt. Készségesek legyünk arra, hogy az illetőnek számot adjunk, hogy ami nálunk van, az az igazság. Ez a készség ott kell legyen, fel kell **saruzni** a lábainkat ezzel, hogy igen, Uram, elmegyek oda, ha akarod. Minden utamon engedelmes akarok lenni neked.

Akkor *hatékony* a többi fegyverzet, ha a *helyeden* vagy, ott, ahova küld az Úr. Mindig ott legyél, ahol Ő szeretné, hogy a *kegyelem* teljes lehessen feletted. Az elrendelt helyünkön van a legnagyobb kegyelem kiáradás az életünk felett. További része a fegyverzetnek:

16. Mindezekhez vegyétek föl a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok;

Vagyis figyeled, hogy mind a két kezeden lesz fegyverzet? Egy másik helyen mondja, hogy az igazság jobb és bal felől való fegyverzete. Egyik kezeden sem lehet üres. Mind a kettőben fegyverzet van. Az egyikben ott van a pajzs. A **pajzs** arra való, hogy nézed, hogy honnan jönnek a nyilak, és ahonnan jönnek, rögtön kitartod, hogy ne tudjon még a közeledbe se jutni. Ez a hitnek a pajzsa.

Ha hited van arra, akkor az a tüzes nyíl nem jöhet be az életedbe. Ki tudod *zárn*i a pajzsral, a hitünk pajzsával. *Megközelíthetetlen* vagy Isten jóságából. Ehhez őrállónak is kell lenni, tudni kell, hogy mikor, honnan közeledik az ellenség, és éppen mit akar.

A pajzs állandóan abban az irányban áll, ahonnan a nyilak jönnek. A nyilak jönnek, de a pajzs nem engedi át ezeket. Ez a hitnek a pajzsa. Nincs egy sem, ami át tudna hatolni, *minden tüzes* nyilát megolthatjátok. A keresztyén számára *teljes védelmet* hoz ez a fegyverzet. Egy tüzes nyila sem hatolhat be a szívedbe, ha ez a pajzs a kezeden van.

17. Az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Szellem kardját, amely az Isten Igéje

Sisakot viselünk, mi, akik hívők vagyunk, az üdvösség sisakját. Ez a sisak legyen a fejedben! Az üdvösségünk is a szent vér által van. A *szent vér oltalma* beborítja a fejünket, a gondolatainkat. Nem engedünk oda olyan gondolatokat, ami nem odavaló. A szent vér oltalmazza az indulatainkat, az értelmünket, a gondolatainkat, a memóriánkat. Minden, ami ezzel kapcsolatos.

Egy sisak van rajtunk, és védi ezt a nagyon fontos központi rendszert. Egy gondolat sem jöhet be az ellenségtől. Látod, hozná a gondolatokat, hogy megrontsa azt az egyszerűségtől és a tisztaságtól. Ezen törekszik, erre kaptuk a sisakot.

Ott van-e a kezekben a Szellem kardja? Szenzációs dolog! Egyik kezében ott a hitnek a pajzsa, másikon ott a kard. Vagyis, nem lógatjuk a kezeinket. A kard van a másik kezünkben. A Szellem kardja, ami Isten Igéje.

Kaptam a múltkor egy megjegyzést, valaki azt merte állítani, hogy mi Isten Igéjével dobálózunk. Mondtam, hogy az illető, aki ezt le tudja írni, az nem ismeri Isten Igéjét. Isten Igéje nem egy olyan dolog, mint ha egy kis kövecskével játszadoznánk. Nincs más fegyverzetünk. Köveket hajítunk egymásra, mint a gyerekek az óvodában hajigálják egymást.

Isten Igéje nem ilyen, az a Szellem kardja, kétélű kard, fegyverzet. Nem dobálásra van, hogy dobálózunk az Igével. Ha ezt le meri valaki írni, akkor mekkora világossága van az olyannak? Isten Igéje a Szellem kardja, kétélű kard, az ellenségre is tudsz sújtani vele, ha kell, minden gonosz csápját le lehet vágni vele. Mi kardforgatók vagyunk, Isten Igéjét forgatjuk a szánkban, a szívünkben és a kezünkben.

A másik élével is oda tudsz csapni, hogyha szükséges, mert kétélű. Minden kardnál élesebb, nincs az, amit ne tudna levágni, nincs az, amit ne tudna megsemmisíteni. Jézus is így hadakozott. Azt mondta a sátánnak, amikor az megkísértette, hogy *meg van írva*, sátán, ezt hallgasd meg! Meg van írva, ez nekem így van, és ezt másképp nem lehet, hiába hozod a kísértéseket! Ez így van. Ehhez ragaszkodom. Ahogy ragaszkodsz, úgy az megvan neked.

Ott a kard a kezében. *Forgatod-e a fegyverzetet?* Ehhez *Rhemát* kell kapnod, hogy melyik Igét vedd ki a Bibliából, hogy mivel hadakozzál. Júdás felakasztotta magát. Az az Ige most nem lesz jó egy helyzetben. Melyik Igét fogod venni erre a helyzetre? Ehhez kell az örtoronyba állni és ott vigyázni, és amit szól a Szellem, azt szólod.

Ezt senki nem tudja neked megtanítani, hogy hogyan *hallj Istentől*, ez a közösségből jön. A gyerek hogyan hallja meg az anyja szavát? Úgyhogy *állandóan szól* hozzá az édesanyja. Addig szól hozzá, és addig becézgeti, addig hívja a nevén, amíg az a kicsi egyszer csak megtanulja, hogy az anyukája szól. Ez a közösségből adódik.

Senki nem tudja neked megtanítani, hogy hallj Istentől. Csak akkor, ha bemész oda, arra a helyre, ahol őt meghallod, és újra meghallod, hogy szólt hozzád és adta neked azt a *Rhemát*. Az a te *kardod* arra a helyzetre. Azt kell forgatnod, abban kell a hitedet kiépítened, azt kell *szólnod*, azt kell kijelentened a helyzet felett, azt kell elrendelned helyzetekre. Azt mondja, hogy rendeld el, és meglesz neked. Mit rendeljek el, Uram? Azt, amit hallasz Tőle, mert Ő szól, és te meghallod azt. Ez a közösség.

Ő mindig meghozza az utat és a *megoldást*. Ha azt meghallod, akkor vagy előbbre, addig olyan, mintha nem lenne a kard a kezében. Kell, hogy hallj Tőle! Az a Rhema, amit hallottál, az a Szellem kardja arra a helyzetre. Mi kardforgatók vagyunk.

Mondjad ezt: *kardforgatók vagyunk!* Erről van szó! Amíg ez a kard nincs a kezünkben, addig levegőt csapdosunk. Úgy meg nem érdemes hadakozni. Ha mi *kilövünk* egy nyilat, az is célirányos az ellenség szívébe. (Ésa. 49,2. Zsolt. 45,5)

Egy szellemi harcról van szó, egy szellemi megmérettetésről van szó, mert az ellenség el akar söpörni minket. Ezt akkor nem tudja megtenni, hogyha a menedék helyén vagyunk, a

rejtekhelyen vagyunk, és a *fegyverzet* rajtunk van. Semmi nem érhet így minket, teljes biztonságban vagyunk, *győzelemben* elvégezzük az Ő munkáit, és az Ő akaratát.

EFÉZUS 6,10–18.

18. Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Szellem által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.

Sok keresztény ezt a részt nem teszi, abszolút nem érdekli. Imádkozni, hát azt meg minek? Azt írja, hogy „minden időben”, akkor is, ha minden jól megy, és akkor is, ha úgy érzed, hogy most ment át rajtad keresztül a fűnyíró. *Minden időben* a Szellem által. Nem csak a betanult kis imáinkat mondjuk el, amit csak úgy elmondunk és megyünk is tovább, hanem a *Szellem által* imádkozunk.

A Szellem által való ima van, amikor a nyelvekről szól. És van, amikor azt mondja, hogy vedd elő ezt és azt, ezt jelentsd ki, könyörögj, *közbenjárj*, kegyelmet kérj a másoknak. A Szellem által való ima nagyon változatos és nagyon sokrétű, és nagyon gazdag imabirodalom. Azt is csak Tőle lehet megtanulni, senki mástól.

Lehet egy jó úszómestered, de amíg nem mész be a vízbe, és nem kezded el a karcsapásokat, soha nem fogsz megtanulni úszni. Neked magadnak kell megtanulni, hogy hogyan jársz az Úrral, miként van az az imádság, miként kell az imát a trón elé vinni. Ezt a Szellem által lehet csak.

A mi *megszentelésünk* a Szellem által van. A Szellemmel való *közösséget* nem lehet elhanyagolni egy keresztény életében, mert akkor nem lesznek az imáink hatékonyak. Az igaznak a buzgóságos könyörgése a *legdrágább valuta*. Sokat ér, azt mondja az Ige. Mennyit ér a dollár, az euró? Mindig érdeklődünk, megint feljebb ment? Van egy valuta, ami mindenkinek felett van, az igaznak a buzgóságos könyörgése, az az igazi valuta. Minden helyzetből kihoz. Ezt kívánom nektek.

A mai fegyverzetünket egy kis imádsággal fogjuk megerősíteni. Hiszem, hogy minden fegyverzet rajtatok van, és egy kis *buzgóságos könyörgést* fogunk ide bevenni. Van, aki soha nem volt még úgy benne, ahogy lehetne, és mindig van beljebb, és mindig van még elmélyülés az Úrral. Az, hogy Őbenne vagyunk, az egy csodálatos dolog, de az Őbenne lévő keresztényeknek mondja azt az Úr, hogy közeledjetek Istenhez.

Van még közelebb és közelebb, és *még közelebb* hely. Van, hogy az Úr engedi, hogy bizonyos dolgok körülmetélésben leessenek rólunk, hogy még közelebb kerüljünk Hozzá. Ez sem idevaló, és levágja. Még közelebb kerültél Hozzá. Közelségek vannak az Úrban, és vannak még magasabb és mélységesebb fokozatai az Ő közösségének. Ide kíváncszok most bemenni veletek.

A pénteki imakörünkben azt vettük észre, hogy már 9 óra is elmúlt, de észre sem vettük, mert jól éreztük magunkat az imában. Tudjuk, hogy fontosak az imáink. Érezzük, hogy a Szent Szellemnek szüksége van rá. Érezzük, hogy alig várja, hogy leüljünk imádkozni, Ő már ott van, és már együtt megyünk a trón elé Ővele. Ezt Ő vezényeli.

Átadjuk magunkat erre az imádatra és a dicséretre, mert ebben van a kulcsa mindennek. Kérdezi valaki, hogy miért nem tanítasz meg hitben járni? Én az alapelveket el tudom neked mondani, mint ahogy ma is a Mózes 1-ből rengeteg alapelv jött elő, de a kijárást, a gyakorlást, azt csak te tudod elvégezni Istennel.

Mert ezek nem olyan képletek, mint a matematikában, hogyha behelyettesíted, akkor itt lesz az eredmény. Ezek nem olyanok, ez élő közösség. Isten lüktető szíve az életed felett. Ez hozza a megoldást mindenre. Az Ő szerelme hozza ezeket, semmi más.

Adjuk át magunkat Istennek! Megköszönjük az Ő kegyelmét? Megköszönjük az Ő jóságát? Megköszönjük, hogy az Igével éltet minket? Megköszönjük azt, hogy gondja volt ránk, amikor bajokban voltunk, hogy nem feledkezett el rólunk?

Megköszönjük ezeket a perceket, hogy jött a megoldás, nem hagyott minket magunkra. Eltervezte a jövőben is a megoldásokat számunkra. Egy keresztény nem lehet soha kilátástalan helyzetben! Mindig van megoldás, ami jön a trónteremből. Annak jönni kell, a Jézus nevében!

Emeld fel a szívedet, hogy megköszönd neki, hogy felemelt téged. Istennel ez a közösség egy *élő közösség*. Tegyük ezt meg, és akkor fogod érezni az öntözést. Egy öntözés jön, egy kései eső. Hatalmas *kiáradás* előtt állunk. Fenséges, magasságos esők jönnek alá a mennyből az Ő jelenlétében.

Hálákat adunk, Atyám! Te ismered egyedül a szíveket, Atyám. Te látod a szíveknek az elszántságát, az elkeseredettségét, a reménytelenségét, mindazokat, amikkel ma eléd jöttünk, Atyám. Ezeket ma eléd tárjuk a drága és gyönyörűsége Szent Szellem által. Közösség ez, mert közösséget rendeltél. Szeretnénk ebben a közösségben megerősödni.

Drága Szent Szellem! Szeretnénk Téged még jobban hallani! Szeretnénk a vezetésedből még többet elvenni! Szeretnénk a vigasztalásodban még jobban kiteljesedni, hogy miután megvigasztaltál minket, mi is megvigasztalhassunk másokat. Ez az elhívásunk. Köszönjük Neked. Hálákat adunk!

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.*

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.